

[Viggo Starcke.]

Ved at tage imod denne store gave bliver København og Danmark en ejendommelig kunstsamling rigere. Der ligger her et tilbud, en mulighed, som aldrig nogensinde kommer igen. Dette gælder først og fremmest Willumsens egen ejendommelige kunst, men desuden gælder det også hans samling af gamle kunstværker. Det er en enestående gave, fordi det, som forholdene nu ligger i Europa, vistnok vil være umuligt at samle en sådan samling igen. Der har været rejst tvivl om nogle af de gamle kunstværkers værdi. Selvom kun en tiendedel af de gamle kunstværker er, hvad de gives ud for at være, er det en så værdifuld samling, at jeg gerne vil udtale min sympati for dette lovforslag og afvente dets videre behandling, eventuelt i et udvalg.

Inger Merete Nordentoft: Jeg kan fuldtud slutte mig til alle de positive ting, der er sagt om Willumsens kunst. Jeg kan endog sige, at netop de akvareller fra Alperne, som det ærede medlem hr. Hvidberg talte om, har givet mig nogle af mine bedste kunstneriske oplevelser. Men jeg kan alligevel ikke gå ind for planen, som den er fremsat her, idet jeg er bange for, at hvis stat og kommune nu yder så store beløb til et museum for en enkelt mand, vil det komme til at gå ud over den yngre danske kunst; som der ikke vil blive råd til at stille opgaver eller sikre udstillingsbygninger. Jeg må udfra disse betragtninger gå imod det stillede forslag.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch): Jeg er meget ked af, at det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft tog ordet her lige til slut og åbenbarede, at der altså var een her i salen, som ikke ville kunne tilslutte sig lovforslaget. Når jeg siger dette, er det, fordi vi jo oplevede, at det på denne dag, hvor den gamle kunstners gave behandles her i folketinget, virkelig blev sådan, at alle partiets ordførere — med de forskellige kritiske bemærkninger, som naturligt må falde ved en sådan lejlighed — gik ind på selve tanken, at den danske stat ikke kan afvise den gave, der her er tilbudt os. Derfor er det, jeg lige en passant siger, at netop fordi det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft understreger Willumsens betydning og understregede den betydning, hans kunst havde haft også for hende selv, var det en streng slutning, det ærede medlem drog. Men det skal jeg komme tilbage til i forbindelse med det spørgsmål, som for det ærede medlem var afgørende, spørgs-

målet om statens stilling iøvrigt til dansk kunst.

Jeg takker i første linie socialdemokratiets ordfører (Lars M. Olsen) for den interessante tale, han har holdt, og fordi han fremdrog den tanke, der navnlig skyldes Preben Willmann og Møller-Nielsen, at det ville være i Willumsens ånd, at man ved siden af Willumsens hus rejste en større bygning, en udstillingsbygning for dansk kunst, en museumsbygning for yngre dansk kunst. En sådan tanke — det vil jeg gerne udtale her — sympatiserer jeg i høj grad med, men jeg håber, det høje ting er klar over, at hvis jeg, stående overfor opgaven, jeg skulle løse, havde grebet så vidt, var kommet med sådanne planer, ville det have betydet, at den dato, der var skæringsdagen for mig i første omgang, nemlig den 1. september 1948, forlængst var passeret. Og jeg kan også sige, at selv mine bedste bestræbelser overfor Københavns kommune ville ikke have ført til, at vi kunne have løst denne store opgave.

Når man sætter Willumsens gave i forbindelse med det store, almene spørgsmål om en bygningsudvidelse, eventuelt en fuldkommen forandring af vort statsgalleri, vil jeg gerne rette et par bemærkninger til de sagkyndige i dette land, de, som har opgaver at røgte på dette felt. Det gik jo sådan, at den kommission, som var nedsat, opløstes i så vild uenighed, at det ikke var muligt at forelægge undervisningsministeriet et forslag, der indenfor udvalget kunne påregne blot hvad man ville kalde et anstændigt stemmetal. Udvalget opløstes, pulveriseredes i forskellige mindretal.

Når man derfor taler så meget om de store planer, må man vel have lov til at henvise de mange sagkyndige, der nu hakker på Willumsen, til, at det havde dog været mere passende, om alle de kræfter, der virkelig ønsker denne udvidelse af vort nationalgalleri, i første linie havde sat sig om et bord og sagt: for os, der varetager kunstens interesser, må det i første linie gælde om fremfor alt at blive enige om den praktiske ting, en løsning. Vi kan gå til undervisningsministeriet først, og derefter igennem det til de bevilgende myndigheder. Sålænge derimod striden raser om det spørgsmål, hvordan man skal råde bod på pladsmanglen på nationalgalleriet, er jo administrationen og de bevilgende myndigheder temmelig afskåret fra at springe ind og hidføre den løsning, som jeg erkender er nødvendig. Derfor er det, jeg gerne vil overveje disse store planer. Jeg kan sige, at hvad jeg, i den tid